

Emlékezzünk...

Sápadt emberek vánszorognak a félig rombadőlt, kiégett ablaktalan házak tövében. Bombaszilánkok, megszenesedett gerendák, rothadó állati hullák hevernek a járdán. A rongyokba bugyolált, szakadozott batyukat cipelő árnyékok észre sem veszik. Hunyorgó szemük tétován keresi a sűrű februári eget, még bennük tükröződik az elmúlt hónapok minden borzalma. Fülükbe még az ágyúk, gépjegyek szava visszhangzik. Torkukat még valami szörnyű félelem szorongatja és a tragédia, amelynek az imént szereplői voltak, iszonyú súlyával még ránehezedik a lelkekre...

Ezek valamikor mosolygó emberek voltak. A kisgyermek — aki anyja sovány nyakához szorítja fejét és riad a fénytől — egykor nevetni is tudott. Ma eszelősen nézi az eget — onnan hullanak a bombák. Az anya táguilt szemgolyókkal pillant a Dunapart felé — néhány hónappal ezelőtt ott verték agyon férjét a nyilas banditák. A hullám most hullákat sodor, a jeges szél pernyét kavar és a felhők sűrű gőzszobogók a halott város felett. Kiéhezett, összegörnyedt árnyak surranak a hóval borított friss sírdombok mellett és mi, riadt patkányok bújnak vissza odúkba...

De halkharmoszikaszó csendül az ájult Dunaparton, vidám katonadal harsan a Körút felől. Valaki friss lángost árul az utcasarkon. Tavaszodik. Piros zászlókat lenget a szél és a robogó teherautókból torzondorz medveember mosolyog. Orosz katona.

Enyhül az emberek torkát szorító félelem, tágu a tüdő. Idegenül, furcsán mosolyog mindenki. Hát mégis... mégis... Hatalmas kiáltás szakad ki a pincékből az ég felé. Felszabadultunk...!

A könnytelenül szenvedők most megkönnyebbülten sírhatnak. A félték mosolygók harsogóan nevéthetnek. Valami furcsa lész nyargal át a városon. Elünk! Felszabadultunk...!

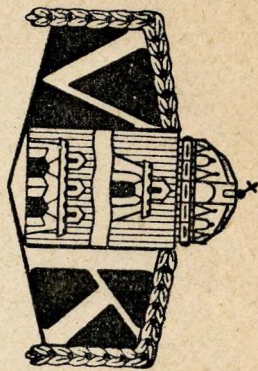
Budapest népe, mint egy ember, lapátokat ragad. El a törmelékekkel, el a romokból, a pusztulásból. Lüllet a munka. Kínlódik, veritékeznek a nép, lihog és meg-megtántorodik. Vérel, könnyel és veritékkel épít, mint hajdan a legendás kőműves, hogy újra álljon a város, a mi városunk, a dolgozó magyarság fővárosa: Budapest. Felszabadultunk...!

A görnyedt munkás, — aki a Duña partján cipeli a törmeléket — kiegyenesedik. Egy-egy pillanatra behúnyja a szemét és felragyog előtte a kívülágitott, fényes Hid. A kereskedő, — aki rongyos kofferből árul valami kacatot — tündöklő kirakatot lát, az építész épít, a tervező tervez, az anya gyermeket szül... Felszabadultunk...!

Mint a megszállottak, úgy építenek, dolgoznak, talicskáznak és cipekednek az emberek. Érzik, hogy most érdemes dolgozni. Tudják, hogy maguknak építenek. Már nem törődnek a tegnappal, Elmúlt. De a jövő a miénk és a ma is... Felszabadultunk...!

Csilíngelés az egyik utcában — megindult az első villamos. Embertömeg a Dunaparton — mehetünk Budára. Hosszú sor egy ház előtt — friss kenyér a kirakatban. Valami csillan a tőpányben — üveg egy ablakban. Minden perc új meglepetés, új gyönyörűség, izgalom. Most mindent újra felfedezünk. Szenzáció az első fűszőlő, a boldonság az első utcaseprő. Újjászüllettünk. Felszabadultunk...!

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Emlékezzünk*

Forrás: *Mag. Szó*

(Hely) *1949. febr. 9.*

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Székesfehérvári házinyomda 1926 — 8891

Osztályozás

Tárgy: *308*

Hely: *1945/1949*

Idő: *"1945/1949"*

Személy

Helyszám